

První školní den, první část

Plochá krajina na cestě z Bloomingtonu do LeRoy

Po příjezdu do městečka LeRoy, které jsem od této chvíle měla zvat svým, jsem měla tři dny na aklimatizaci, než začala škola. Takzvaná pásmová nemoc mě překvapivě rychle přešla a už druhý den jsem byla schopna normálně fungovat. V úterý, den před začátkem školy, jsem se vzbudila a chtěla si nachystat věci do školy, jako jsem byla zvyklá doma. Jenomže v ten moment jsem opravdu netušila, co mě bude čekat. Jestli si mám vzít už na první den sešity a učebnice, nebo co si nachystat na oběd. Nevěděla jsem ani, v kolik hodin vlastně škola končí. S tím mi bohužel neporadila ani Jackie (moje tehdejší host mom), ale aspoň mi ukázala, jak se do školy jde.

Pohled na novou budovu mojí školy

Dům, ve kterém jsem bydlela, stál asi jen deset minut pěšky od školy, což bylo na jednu stranu příjemná změna po pěti letech složitého dojíždění, na druhou mi bylo trochu líto, že se nebudu vozit ikonickým žlutým školním autobusem. Později jsem ale stejně zjistila, že

autobusem jezdí jen děti, protože ti praví američtí teenageři se vozí do školy vlastním autem.

Interiér školy nápadně připomíná kulisy z amerického filmu

Onen očekávaný den nakonec opravdu nadešel a ve středu jsem se spolu s Jackie

vydala poprvé doopravdy do školy. Došly jsme do místnosti přeplněné studenty. Celý dav řídila Mrs. Bader, všemi milovaná sekretářka. Mě s Jackie poslala do kanceláře studentské

paradkyně. Tehdy jsem ještě rozuměla každé druhé slovo, a tak jsem si většinu toho, co říkala, domýšlela. Jisté bylo, že jsme spolu musely teď na místě vymyslet můj rozvrh. Asi po půl hodině ustavičného vysvětlování paní poradkyně, proč si nemůžu vzít tenhle předmět a proč bych si zase měla vzít ten druhý, jsme se nakonec shodly na předmětech, které se později ustálily na pořadí chemie, španělština, matematika, tělocvik, americká historie, literatura a občanka.

Když jsme v kanceláři skončily, odjela Jackie do práce a paní Livingstonová mě rychle provedla po škole. Ukázala mi, která bude moje skříňka, a dokonce se snažila mi i vysvětlit, jak se používá číselný zámek, ale bez úspěchu. Pak jen prohlásila, že se to naučím časem. Od skříňky jsme přeběhly do učebny chemie v prvním patře. Zarazilo mě, že se první den už učí a že ve škole budu až do 15:19 jako každý den.

Vešly jsme do třídy. Následujících deset minut si raději nepamatuji, ale musela jsem být rudá až na zádech. Faktem je, že být v pozici prvňáka v nové škole, a ještě k tomu střední, není nic, na co by člověk rád vzpomínal.

Posadili mě na místo v první řadě a hned zazvonilo. S davem studentů jsem se přesunula do učebny španělštiny, kde byla většina mladších žáků. Následovala matematika, kde jsme se jen navzájem představovali, a konečně oběd.

Jítka Rounová, septima